

Arrest

**nr. 137 892 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 6 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 12 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in Khargang in Tibet in de Volksrepubliek China (VRC). Uw moeder zou zijn overleden toen u nog een klein kind was. Op uw vijfde zou uw vader u naar India hebben overgebracht. Hij zou u aan uw oom hebben toegewezen die monnik is in het 'Gaden Jangtse' klooster van de Mundgod Tibetan Settlement in Zuid-India. Uw vader zou hierna naar Tibet zijn teruggekeerd waar hij twee jaren later zou zijn overleden. U zou door uw oom in het klooster zijn grootgebracht en zelf monnik zijn geworden. In het klooster zou u uw boeddhistische studies hebben voltooid. U zou nog een opleiding van zes maanden in verpleegkunde hebben gevolgd in Banglor. Hierna zou u naar uw klooster zijn teruggekeerd waar u tot 2006 als verpleger zou hebben gewerkt in het ziekenhuis van het klooster. In 2006 zou u uw klooster hebben verlaten nadat u verliefd zou zijn geworden op een meisje. U zou hierdoor zijn afgetreden als monnik. U zou u gevestigd hebben in Manali in Noord-India waar u een kamer zou hebben gehuurd van een Indische eigenaar. In 2007 zou u in Manali traditioneel zijn gehuwd met T. D., een Tibetaanse uit de Ponda Tibetan Settlement nabij Dharadun in noord-India. U zou met uw echtgenote in Manali zijn blijven wonen en een dochtertje hebben gekregen. In Manali zou u als thuisverpleger hebben gewerkt, verbonden aan een ziekenhuis van de Perepling Tibetan Settlement. Sinds 2009 zou u aanvullend op straat etenswaren hebben verkocht aan toeristen. Sinds uw verhuis naar Manali in 2007 zou u administratieve problemen hebben ondervonden met de Indische autoriteiten. Omdat u uw administratief dossier niet zou hebben laten overhevelen van Mundgod waar u oorspronkelijk woonde naar Manali zou u telkens voor de jaarlijkse verlenging van uw RC naar Mundgod hebben moeten reizen. U zou ook bij uw terugkeer naar Manali enkel een departure stempel in uw RC hebben kunnen krijgen bij het verlaten van Mundgod maar geen arrival stempel bij uw inreis naar Manali. Hierdoor zou u in angst hebben geleefd voor de politie omdat uw RC niet in orde zou zijn geweest. Daarenboven zou op uw RC uw oom in plaats van uw vader zijn vermeld als uw biologische vader. U zou ook geen religieuze bijeenkomsten hebben kunnen bijkomen in de deelstaat Jammu en Kashmir omdat u hiervoor geen arrivalstempel in uw RC zou hebben kunnen krijgen. Bij de verkoop van etenswaren op straat in Manali zou u dagelijks een standaard belastingtarief hebben moeten betalen aan de politie voor uw standplaats voor verkoop. Daarnaast zouden sommige politieagenten bijkomend smeergeld hebben gevraagd. U zou nooit hebben kunnen weigeren uit schrik dat de politie u zou arresteren omdat uw RC foute gegevens bevat (de naam van uw oom als uw vader) en door een gebrek aan een arrival stempel in uw RC voor Manali. Omdat u in een klooster in Mundgod bent opgeroep zou u geen recht hebben gehad u te vestigen in een settlement in Manali. Hierdoor zou u een kamer in Manali hebben moeten huren van een Indische eigenaar. U zou ook geen recht op een rantsoenkaart hebben gehad omdat u buiten een settlement woont waardoor u hogere energieprijzen zou hebben moeten betalen voor gas. Naast administratieve problemen zou u in India ook zijn gediscrimineerd vanwege uw Tibetaanse origine. Zo zouden Indiërs wel een Indisch paspoort krijgen en u als Tibetaan enkel een RC. Tibetanen die recht hebben op een rantsoenkaart mogen in tegenstelling tot Indiërs met deze kaart geen gas kopen. Hierdoor zouden Tibetanen verplicht worden tegen een hogere prijs gas aan te kopen. Tevens zou het moeilijk zijn voor Tibetanen om met een RC een job te vinden omdat ze niet over de Indische nationaliteit beschikken. Omdat u niet wil dat uw opgroeiende dochter omwille van haar Tibetaanse origine gelijkaardige discriminaties zal ervaren als u zou u beslist hebben India te verlaten. Op 1 februari 2013 zou u in het bezit van uw IC (International Certificate of Yellow book) met een voor u onbekend visum voor toegang tot Europa vanuit de luchthaven van Delhi een vlucht naar Italië hebben genomen. Vervolgens zou de smokelaar u in zijn wagen naar Frankrijk hebben gereden. U zou er een nacht hebben doorgebracht en verder per trein naar België zijn doorgereisd waar u op 6 februari 2013 een asielaanvraag indiende.

U verklaart thans niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees dat ondertussen uw standplaats op straat voor de verkoop van etenswaren door een andere verkoper zou zijn ingenomen.

Daarnaast vreest u problemen te krijgen met de Indische autoriteiten omdat uw RC zou zijn verlopen waardoor de Indische overheid uw uitreis uit India als illegaal zal beschouwen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een verklaringsdocument van uw verblijf in het 'Gaden Jangtse' klooster, een verklaringsdocument van uw verblijf in een afdeling van dit klooster, uw identiteitskaart van dit klooster, uw green book, kopies van vier pagina's van uw RC (p.4-5, p. 7-8), een attest van uw opleiding boeddhistische studies in uw klooster, een attest van verpleegkunde in Banglor, een opleidingsattest vroedkunde, foto's van u in uw klooster in de Mundgod Tibetan Settlement, foto's van uw trouwfeest en foto's van uw echtgenote en dochtertje.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book, kopies van uw RC, verklaringsdocumenten van uw klooster in Mundgod en opleidingsattesten) kan het CGVS aanvaarden

dat dit uw identiteitsgegevens zijn Jigme, geboren op 18 september 1976 in Khargang in Tibet in de Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 1) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1981 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratief dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omdat u als klein kind naar India bent vertrokken en hierdoor niet over Chinese documenten beschikt (vragenlijst van het CGVS, p. 4, dd. 21 februari 2013) een gegronde vrees koestert in vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaarde sinds uw vijfde levensjaar met uw oom in het klooster 'Gaden Jangtse' te hebben gewoond in de Mundgod Tibetan Settlement in Mundgod in zuid- India. U zou er tot 2006 als Monnik hebben geleefd en gestudeerd. Na een opleiding verpleegkunde in Banglor zou u als verpleger in het ziekenhuis van het klooster hebben gewerkt. Omdat u verliefd zou zijn geworden op een meisje zou u zijn uitgetreden als monnik en uw klooster hebben verlaten. U zou in 2006 zijn verhuisd naar Manali in noord-India en er in 2007 traditioneel zijn gehuwd. U zou in Manali met uw echtgenote en kind een kamer hebben gehuurd van een Indische eigenaar en er als thuisverpleger hebben gewerkt voor een ziekenhuis in de Perepling Tibetan Settlement . Sinds 2009 zou u aanvullend op straat in Manali etenswaren hebben verkocht aan toeristen. U zou tot uw vertrek uit India in februari 2013 in Manali hebben gewoond (CGVS, p. 1-3).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 3).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie verwees naar administratieve problemen die u zou hebben ondervonden met de Indische autoriteiten in Manali. Zo verklaarde u bij uw verhuis van Mundgod naar Manali uw administratief dossier niet te hebben kunnen overhevelen van Mundgod naar Manali omdat de kostprijs hiervan te duur zou zijn. Hierdoor zou u jaarlijks naar Mundgod hebben moeten reizen om er telkens uw RC te verlengen. Omdat u van de lokale autoriteiten van Manali geen arrival stempel zou hebben kunnen krijgen in uw RC zou u voortdurend in angst hebben geleefd door de politie te worden gearresteerd (CGVS, p. 5-9). U zou vanwege vanwege deze administratieve problemen ook niet naar de deelstaten Jammu en Kashmir hebben kunnen reizen voor deelname aan religieuze ceremonies (CGVS, p. 5-6).

Hierbij dient door het CGVS te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u niet het geld zou hebben gehad om uw administratief dossier te laten overhevelen van Mundgod naar Manali om bovenvermelde problemen te voorkomen maar er anderszijds in bent geslaagd een som van maar liefst

950.000 roepies omgerekend ca 11.742 euro bij elkaar te krijgen met ca 4.944 euro eigen kapitaal voor uw vluchtreis naar Europa (CGVS, p. 5).

Vervolgens dient vastgesteld dat uzelf verklaarde van 2006 tot februari 2013 (ongeveer zeven jaar lang) in Manali te hebben gewoond zonder ooit vanwege een gebrek aan een arrival stempel in uw RC te zijn aangehouden door de politie. Zo zou u sinds 2009 tot uw vertrek uit India in 2013 op straat etenswaren hebben verkocht en hierbij dagelijks belasting en af en toe smeergeld hebben moeten betalen aan de plaatselijke politie. Ondanks uw regelmatige directe contacten met de politie op straat zou u al die jaren nooit vanwege een gebrekkige RC zijn aangehouden. Dat u al die jaren door de politie nooit zou zijn gecontroleerd op uw RC (CGVS, p. 5-8) relativeert in sterke mate uw ingeroepen vervolgingsvrees voor de Indische autoriteiten vanwege een gebrek aan een arrival stempel in uw RC. Daarenboven kan u zoals hierboven vermeld deze problemen oplossen door overheveling van uw administratief dossier van Mungod naar Manali.

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde een vrees voor arrestatie door de politie te koesteren omdat uw RC foutieve gegevens bevat. Zo zou uw oom er als uw biologische vader vermeld staan. Ook hierbij dient het CGVS vast te stellen dat uzelf verklaarde sinds 1994 in het bezit te zijn van uw RC. Tot uw vertrek uit India in 2013 zou nooit omwille van foutieve gegevens in uw RC zijn aangehouden door de Indische autoriteiten. Meer nog, u verklaarde op basis van uw RC een IC te hebben bekomen van de Indische autoriteiten (CGVS, p. 3-4) waarmee u India op legale wijze kon uitreizen. De Indische autoriteiten zouden u ook een exit permit hebben afgeleverd in ruil voor afgifte van uw RC voor uw uitreis uit India (CGVS, 3-4).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen volledig uw ingeroepen vervolgingsvrees voor de Indische autoriteiten vanwege foutieve gegevens in uw RC.

Voorts verklaarde u in India niet het recht te hebben u in een Tibetaanse settlement in Manali te vestigen omdat u eerder in een klooster in India heeft geleefd. U zou hierdoor niet in aanmerking hebben kunnen komen voor een rantsoenkaart waardoor u hogere energieprijzen zou hebben moeten betalen (CGVS, p. 6-8).

Hierbij dient vooreerst door het CGVS te worden opgemerkt dat uzelf verklaarde dat er wel een mogelijkheid voor u bestaat u te vestigen in de Ponda Tibetan settlement in Dhardrun, een settlement waar uw schoonfamilie woont. U zou evenwel hiervoor niet hebben gekozen omdat u met uw gezin alleen wenst te wonen in Manali (CGVS, p. 8)). Deze reden valt geheel buiten de criteria van het Vluchtelingenverdrag van Genève of de definitie zoals bepaald in de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarenboven dient vastgesteld dat u van 2006 tot uw vertrek uit India in februari 2013 erin geslaagd bent in Manali in het levensonderhoud te voorzien van u en uw gezin. Zo huurde u er een kamer, werkte u er als thuisverpleger voor een ziekenhuis en verkocht u aanvullend etenswaren op straat aan toeristen (CGVS, p. 2-3).

Uit bovenstaande dient afgeleid dat het gegeven dat u niet over een rantsoenkaart beschikte niet voldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat u hiervoor dringend India heeft moeten verlaten.

Voor wat betreft uw aangehaalde discriminaties die u als Tibetaan in India zou ondervinden dient opgemerkt dat deze niet voldoende ernstig zijn om gewag te maken van een vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u dat Tibetanen geen recht hebben op een Indisch paspoort. Dit argument volstaat niet. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India heel wat andere rechten hebben.

Vervolgens verklaarde u dat Indiërs voordeligere rantsoenkaarten krijgen in tegenstelling tot Tibetanen. Ook hieruit kan geenszins besloten worden tot een vervolgingsvrees zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, uzelf verklaarde dat de Indische overheid behoeftige Tibetanen middels een rantsoenkaart niet uitsluit van sociale voorzieningen (CGVS, p. 6).

Verder verklaarde u in Manali regelmatig smeergeld te hebben moeten betalen aan corrupte politieagenten tijdens de verkoop van etenswaren op straat. Hierover dient te worden vastgesteld dat uzelf aangaf dat dit probleem zich reeds sinds 2009 voordeed tot het moment van uw vertrek uit India in februari 2013. Aldus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u hierdoor om ernstige en dringende redenen India heeft moeten verlaten.

Voorts verklaarde u niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees dat ondertussen door uw afwezigheid uw standplaats voor verkoop van etenswaren in Manali is ingenomen door een andere verkoper (CGVS, p. 8). Ook deze vrees valt geheel buiten de criteria van het vluchtelingenverdrag van Genève of de definitie zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omtrent uw aangehaalde vrees in geval van terugkeer door de Indische politie te worden aangehouden omdat sinds uw uitreis uit India uw RC zou zijn verlopen (CGVS, p. 9) moet worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk maakt.

Zoals hieronder uiteengezet blijkt immers dat u met uw eigen IC legaal India heeft verlaten (CGVS, p. 3-5) waardoor volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd het voor u mogelijk is naar India terug te keren.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 3-5).

U verklaarde dat u met uw eigen IC u afgeleverd door de Indische autoriteiten heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS, p. 3-4). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers, is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van herkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardigheid/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uw voorgelegde verklaringsdocument van uw verblijf in het 'Gaden Jangtse' klooster in Mundgod in India, een verklaringsdocument van uw verblijf in een afdeling van dit klooster, uw identiteitskaart van dit klooster, uw green book, kopies van van uw RC, een attest van uw opleiding boeddhistische studies in uw klooster, een attest verpleegkunde in Banglor, een opleidingsattest vroedkunde, foto's van u in uw klooster in de Mundgod Tibetan Settlement, foto's van uw trouwfeest en foto's van uw echtgenote en dochtertje bewijzen weliswaar wel uw identiteit, Tibetaanse origine en verblijf in India welke niet ter discussie worden gesteld, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker vermeldt in de inventaris van zijn verzoekschrift de volgende stukken: "2. Focus: the Tibetan Community in India", Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013; 4. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 6.

Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette; 7. Aangetekend schrijven aan Indiase ambassade, d.d. 23.06.2014; 8. Fax aan Indiase Ambassade, d.d. 08.07.2014; 9. Attest Bureau du Tibet, d.d. 06.10.2014; 10. Ingangsticket Indiase Ambassade; 11. Fax Indiase Ambassade d.d. 07.10.2014".

1.3.2. Per drager voegt verweerder een nota van 12 december 2014 met volgende stukken bij: COI Focus: "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland", d.d. 18 juni 2014; COI Focus: "China India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India", d.d. 18 juni 2014; COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen", d.d. 18 juni 2014;

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de "Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG; Schending van artikel 3 EVRM".

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties

en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens het land van herkomst

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.7. Verzoeker stelt op 18 september 1976 geboren te zijn in Khargang, Tibet, China (VRC). Verzoeker legt geen Chinese documenten neer, noch werd hij ondervraagd over zijn Chinese nationaliteit en Tibetaanse herkomst, terwijl verzoeker verklaart verder ettelijke pogingen ondernomen te hebben om terug te keren naar Tibet, verzoeken die echter onbeantwoord bleven door de Chinese ambassade, maar waaruit wel een Tibetaanse herkomst kan worden afgeleid. Verzoeker zou op vijfjarige leeftijd door zijn vader naar zijn oom in India gebracht zijn omdat zijn vader niet alleen voor hem kon zorgen. Verzoeker legt wel een kopie van een aantal bladzijden van zijn RC neer, waaruit kan blijken dat deze RC werd uitgereikt op 12 oktober 1994. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Indische autoriteiten als een in India verblijvende Tibetaan wordt beschouwd. Verzoeker verklaart dat hij deze RC *“verleng het jaarlijks en laatste verlenging was in oktober 2012”* (gehoor p. 3). Verzoeker legt tevens zijn origineel Green Book met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.8. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Ook verzoeker blijkt hiervan overtuigd te zijn nu hij verschillende keren probeerde naar China op reis te gaan. Verzoeker stelt in 2011 twee keer naar de Chinese ambassade te zijn geweest (en één keer iemand gestuurd te hebben om te informeren) om de nodige documenten te verkrijgen om terug te keren naar Tibet, maar hier nooit geen antwoord te hebben ontvangen (gehoor p. 1). Indien hieruit niet vaststaand kan blijken dat verzoeker in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zal komen te staan, dan is het echter evenmin uitgesloten, temeer de Chinese ambassade geen antwoord gaf aan zijn verzoek om een paspoort te krijgen, wat er minstens op wijst dat China niet meteen bereid is om de naar India vertrokken geregistreerde kinderen of nakomelingen van geregistreerde burgers terug toe te laten tot het grondgebied.

2.9. Verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert (ongeveer) de jaren '80 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker verklaart in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.12. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker het eens is over deze cumulatieve vereisten. Hij verwijst onder meer naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en de Richtlijn 2005/85/EG.

2.13. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *"de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten"*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij sedert de jaren '80 ongemoeid en veilig kon verblijven, huwen en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (*Green Book*).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenwel een Registration Certificate (RC) gehad, uitgereikt op 12 oktober 1994 en laatst verlengd in oktober 2012. Verzoeker reisde met zijn eigen IC die hij aan de smokkelaar diende af te geven en betaalde 950 000 IR voor zijn reis (verklaring 35).

2.15. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De *"COI Focus"* *"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen.

2.16. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk *"gemakkelijk"* verloopt.

2.17. Verzoeker maakte ook zelf geen melding van enige problemen bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning (RC), tenzij dat hij telkens naar Mundgod diende te reizen, wat niet kan verbazen nu verzoeker hier zijn initiële RC aanvraag en hij beweerdelijk zelf nagelaten heeft administratieve regelingen te treffen om zijn vestigingsplaats en dus RC te veranderen. Bovendien verblijft verzoekers vrouw ook legaal in India.

Bovendien zijn er bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke

inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen problemen verklaarde inzake de verlenging van zijn RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Daar waar verzoeker nog melding maakt van het ontbreken van een arrival stempel in Manali, stelt de Raad vast dat dit aan verzoekers eigen nalatigheid te wijten is om zijn dossier administratief te laten overbrengen. Hoe dan ook kan niet blijken dat verzoeker hierdoor ooit problemen heeft ondervonden (gehoor p. 6, p. 9).

2.18. Waar verzoeker nog meent dat hij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat zijn oom in de plaats van zijn vader vermeld staat op zijn RC, stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoeker, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen verkrijgen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de *COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"* stelt "*Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]*". Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker problemen zou krijgen met een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van zijn echte gegevens een nieuwe RC kan verkrijgen. Bovendien kan blijken dat de Indische autoriteiten zijn RC als rechtsgeldig document beschouwen gezien hij op basis van deze RC een IC heeft verkregen, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten kennis zouden hebben van verzoekers beweerdelijke echte vader, temeer ook zijn oom in zijn Green Book staat aangegeven.

2.19. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "*COI Focus "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat zeer uitzonderlijk een bepaald individu geconfronteerd zou geweest zijn met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's

vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" bespreekt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China, integendeel hij probeerde zelf terug te keren doch de Chinese autoriteiten maakten geen aanstalten om hem de nodige reisdocumenten te bezorgen. Verzoekers beweerdte vrees voor refoulement wordt voor het eerst in het verzoekschrift opgeworpen, is strijdig met zijn verklaringen en louter theoretisch.

2.20. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoed kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.20.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel aan dat hij geen rantsoenkaart kreeg en dat deze minder voordelig was voor Tibetanen, dat hij meer diende te betalen voor gas, dat de levensomstandigheden er moeilijk waren en dat hij smeergeld aan de politie diende te betalen (gehoor p. 7-8). Hieruit kan geen persoonlijke, noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, temeer verzoeker er zelf voor koos om niet in de settlement te wonen, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden. Verzoeker heeft geen andere persoonlijke problemen gehad en beperkt zich verder tot algemene en theoretische beweringen. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.21. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.22. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en verzoekers vrouw en dochter nog steeds legaal in India verblijven. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India en zijn familie, te meer verzoeker legaal vertrok met zijn IC naar België. Verzoeker zou zijn IC aan de smokkelaar hebben gegeven, wat niet geloofwaardig is gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en verzoeker beweerdelijk 950.000 IR zou hebben betaald aan een "agent" om legaal en onbegeleid naar Italië te reizen (gehoor p. 5). Ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen die niet kunnen overtuigen. Het kan evenmin overtuigen dat verzoeker geen fotokopie genomen van zijn IC heeft te meer nu hij wel een fotokopie van zijn RC bezit.

2.23. Verder blijkt uit de "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Bovendien stelt de objectieve informatie dat "*Westerse ambassades weigeren in principe trouwens visa af te leveren in IC's zonder NORI*", zodat verzoeker in het bezit is van een NORI-stempel nu hij verklaarde legaal met zijn IC naar Europa gereisd te zijn.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”.* De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's vol gestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de *“normale procedures waaronder een identiteitscontrole”*. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn *“in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”*.” Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

2.24. Waar verzoekers raadsman verwijst naar een fax van 7 oktober 2014, gericht aan de Indiase ambassade, kan uit dit stuk enkel blijken dat verzoeker beweerdelijk geweigerd werd om een duplicaat uit te reiken, doch hieruit kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden en/of met behulp van welke documenten deze aanvraag werd gedaan, noch kan blijken dat verzoeker dit ook effectief aangevraagd heeft, desnoods met behulp van de CTA te Delhi. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Evenmin kan blijken dat verzoeker geen duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen, of desgevallend een nieuwe IC kan aanvragen, noch dat verzoeker *“het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen”*, te meer nu verzoeker de hulp van zijn echtgenote kan inroepen om het nodige te doen in India.

2.25. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de CTA gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.26. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.27. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.29. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK